

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ěi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ěi!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa ƙo kóždu ƙobotu w Smolerjez knihiczišcežerńi w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

10. njedžela po ƙwjatej Trojizny.

Sap. skutki 9, 10—22.

Saulowe wobroczenje je džiw hnady Božeje. Džiw hnady Božeje je wobroczenje kóždeho cžłowjeka. My widžimy, ƙať pola Sauluƙa snutskowne wobroczenje, kotrež Bozi Duch skutkuje, pokračuje:

1. Wón ƙo modli;
2. wón widzi;
3. wón předuje.

1. Šchtož běsche Jěsuš ƙam sapočał, ma staw woƙadny w Damaskonje dale wjesć. Ananiaš dosta porucžnosć, jeho psches ruku-nakładowanje a šchćenizy do towarštwa ƙwjateho Ducha pschimsacž. Ananiaš ƙo wěso tehole porucženja nastrobža. Jemu je, ƙaž by chžyl hłowu tyknyć do lawoweje tħlamy. Ale tón Anješ jeho do přědka směruje: „Tón tebi wjazy nješchodži. Glej, wón ƙo modli!“ Tři dny je Sauluš se ƙobu wojował. Štónčnje ƙo-podda. Wón ƙo modli; štyknjenej ruzy stej wot šastarskeho to šnamjo, i kotrymž ƙo pschewinjeny wojowať sa poddateho postaji a ƙo na hnadu a njeħnadu pschepoda. Wón ƙo modli, to je šnamjo, to je móž thorošće pschětrata, ƙaž pót na cžole thoreho.

Šlaj, wón ƙo modli! To je přenje šnamjo wobroczenja tež dženska hišćeje pola naš. Njewobrocženy drje ƙo tež modli, ale to je ƙamy skutk hubow ƙaž pola pohanow abo ƙamohordženje psched Bohom ƙaž pola teho farisejskeho abo nakħwilne šahorjenje. Prawu šchescžijanstu modlitwu,

ƙiž i wutrobny wuħadža, ponižne, džěcžaze modlenje w Jěsušowym Duchu a njenje namafasch pola ƙamnych wobrocženych. Šichetož šchtož ƙo woprawdže modli, tón i tym šjewi, so pomozny potreba, so je njemóžny, ale wón ma tež to pschewědženje, so wschewomóžny Bóh žiwjenje cžłowjekow wodži a ƙo jemu i ƙlužbje podda. Tam je prawe šchescžijanstwo, hđžež je modlenje snutskowne cžerjenje a hđžež wschitko, šchtož wob džěń ƙo stawa, bywa wabjenje i modlitwoje, hđžež potajkim šchescžijan žyle žiwjenje do šwětħa Božeho staja. Šlaj, wón ƙo modli! W tych ƙłowach šacžuwamy wješele dobrego pastyrja nad namafanej wowzu.

2. Wón widzi. Sauluš bu na pucžu se ƙleposcžu bity i ƙwojemu ponižowanju; wón tón, ƙiž ƙo nadumafche i hroženjom, dyrbi ƙo wjesć dacž ƙaž džěcžo; dale pať dyrbi jemu ƙlužicž i ƙamopruhowanju, so ƙo ƙam pošnaje. Přjedny běsche ƙo hordžil na ƙwoje pošnacže a ƙwój rošom, wón dyrbi pošnacž, so je hacž dotal ƙlepy byl, ƙlepy ja ƙrašnosć šchizowaneho Anjěsa. Šako pať Ananiaš ruzy na njeho položi, „padžechu wot jeho woczow jako šchupišny“, tež wot jeho duchownych woczow, wón pošna i jašnosću ƙwoje dotalne bħudženje. Šak wjele mješ nami thodži se šawjasanymaj woczomaj! W šenskich wězach ƙo šnaja, ale Bože ƙłowo je jim šamħujena kniha. Woni wótrje wopacžnosće druhich pošnaja, wošebje šchescžijanow, ale šchtož ƙo jich ƙamnych džerži, sa to ƙu ƙlepi. Ššwój wužitk woni šnaja, ale šchtož i wěcžnemu měrej ƙluži, je jim potajne. Šchóž pať je wobrocženy, ma jašne pohladanje, wón šnaje šebje a ƙwoje ƙłabosće, šwět a jeho jebanstwo. Wón nje-

widzi jenož khostazu ruku, kotraž jeho trjehi, ale tež wótzowstu ruku, kiž khostazn prut džerži k našchemu sbožu.

3. Wón předuje. Hdyž je so pošylul, dže Pawol do towarštwy pobjlow a so s tym sjawnje k nim pójna. Tež to je wažne, so so wobroczeny křesćijan s wojich sobuškřesćijanow njehańbuje a s nimi w bratrowskim wobkřadže steji. Potom sańdže tež do schulow a pschipowjedasche s wojim přjedawšchim wěrytowarštam, sčto je so stalo. Wty dyrbjeli sibi myslicž, so by psched tajtim s wědczenjom wscho pschecziwjenje wotmjelklo. Tole Pawolowe s łowo s ame džiwjenje a hñew wubudži. To dopokasuje, so tón, kiž wěricž njecha, tež njewěri, hdyž so jemu tež Jesuś s jewi. Pawol pak so njeda sastróžicž. Prawy s wědkřesćijowoy so teje horzoty, kotraž jeho setka, njeboji, ale wón wě, tón s njes wjedže k dobyczu, hdyž tež dže psches cžežke cžasny.

Samjeń.

Głaj, wón so modli!

Sap. sk. 9, 11.

(Gerof.)

Głaj, wón so modli!
 Teho, kotryž Schčěpana je moril,
 Njeboj so, dži k lawej, kiž je sšhoril,
 Teho lěhwo bu nětk s wjatniza.
 Mordar, s tynnywschi s jej s wojej ruzny,
 Wčera hanjesche s sčěže s njesa dužny,
 Jesuśej pak dženska k hwalbu da.

Głaj, wón so modli!
 Saul, tón woslepjeny sibi žada,
 So by s wětko s požčičila jom' hnada,
 A njebešam wón hlada pšafajo.
 Wutroba je s tynna, w horju s prózna;
 Kosbila je jeho rufa wótzna:
 Ananišo, dži, trošchtuj joh'!

Głaj, wón so modli!
 Pscheczel twój, se žokmow wutorhjeny,
 Napol morny leži, woslabnjeny:
 Wón saš s dychnje! wješly prajišch to.
 Budže s Božej hnadu w hrěchach jaty
 Wuwjedzeny a saš s njesej daty,
 Sandžel saspěwa: Wón modli so!

Głaj, wón so modli!
 Mordarjowe jastwo — kajka jama! —
 Nětk pak, hdyž wón s wojej ruzny lama,
 Pschistup k njemu, k hroble njeboj so!
 Teho wutroba je womjehčžena,
 Měrna nětk, hacž tež je wotšbudžena. —
 Wumožena je, — hdyž modli so.

Głaj, wón so modli!
 W s wětněj pusčžinje je dospčž so s pštal,
 W s klužbje nješwěrněj s jej s bože pštal;
 Na tolenach nětk — s yn s hujeny.
 S kubofo, haj kubofo je panyl,
 Domoj sašo chže, je hižom stanyl;
 Nětk so modli — duž b'dže s božowny.

Głaj, wón so modli!
 Kiž bč s wojej' njewěry so k hwalil,
 Wot Boha so pschězo bčle s dalil,
 W s mjerči s pomina saš' na s njesa.
 S wój Damaskuś nam'kal je a Boha,
 Saš' je wěra džěcžatštwy jom' droha.
 s nježe, wušklysch tajloh' s chacharja!

Głaj, wón so modli!
 Seli jedyn Saul saš' pschěchuje,
 A tebi, s nježe, ruzny pschěhuje,
 — Teho horjo nikoh' njestara, —
 Dha wschaf, s milny Božo, s jew so jemu,
 Pschězel s wojoh' jandžela ty k njemu,
 Sčel tež jemu Ananiša!

Suriy Brósk.

Knihy wschitkich knihow.

Wóh tón s njes na wschelake waschnje k cžlowjekam rěčži; ale jeho rěč my halle potom prawje s klyšchimy a rošymimy, hdyž na s wjate pišmo abo bibliju, po tajtim na Bože wurjadne s jewjenje kěžbujemy. Sak lube a drohe našchim přjedomnikam s wjate pišmo bčsche, njech s lědowaze rynchli pokasaju:

Sakski k hurwječch Jan Suriy II., kotryž wot 1656 — 1680 k nježesche, jasnje s pójna, so je Bože s łowo knihy žiwjenja; duž wón bibliju niž jeno s am wschědnje cžitasche, ale ju tež pschi kóždej s kladnosčži druhim poručowasche. Tež da ju wón w jara rjanyh wudawku cžisčěcž a wobdarjowasche s nim wschitkich tchšamych, kotrymž chžysche wurjadnu hnadu wopokasacž; woskěbje by wón pobjlanžow zušch mozow pschi jich wotkřadže s nim pocžesčžowal. Něhdy mějesche tež k hěžorstwo-awstrijski pobjlanž božemje prajicž, a Jan Suriy da jemu, dokelž bč katholic, město biblije juwele jako dar pschepodacž. Tola pobjlanž pschinješnika prosčesche, so wschaf chžyl juwele sašo wrócžo wsacž a s wojeho knjesa nawabicž, jeho kaž druhich pobjlanžow s bibliju pocžesčžicž, kotraž by jemu najlubšche dopomnjecže byla. To k hurwječcha wulžy s wjebeli, a wón pobjla jemu niž jeno exemplar s wojeye biblije, ale k temu tež hišchčže wrócžene juwele.

Kune s wědczenje wo bójškej mozny s wjateho pišma wotpokoži tež macž s ławneho přěnjeho ostindiskeho mišionara Ziegenbalga, kotryž 24. junija 1683 w Polčžnizy s wětko s wěta wuhlada. W pschlednej hodžinje s wojeho žiwjenja wona mjenujžny s woje džěcži k s wojemu s mjeretnemu ložu sawola a džesche: „Lube džěcži, ja s hm wulki poklad nahromadžila, jara wulki poklad s hm wam nahromadžila.“ Sako so najstarschya džowka wopraschya, hčže tónle poklad leži, wona wotmolwi: „W bibliji jón pštajčže, moje lube džěcži, tam jón namafacže; pschetož ja s hm kóžde kopjeno se s wojimi s klyšami macžala.“ Teke s łowa džěcžom njesapomnite wostachu. F.

„Jenož jeho!“

Wuž bčsche, wulžy s džělany a nahladny; tón mějesche we s wojej džělacžerči taslicžku wišajjo, na kotruž bčsche s křdu tej s łowje napišal „jenož jeho!“ Pschězo jemu pschěd woczomaj stejeschtej; a tak rucže, hacž bčle křdowe pišmo pocža njejašne byčž, je sašo ponowi. Tola niž jenož na cžornej taslicžžny jemu tutej s łowje stejeschtej, — ně — hišchčže rasnišcho w jeho wutrobje. Duž semje jemu lubowana mandželska. Kunje hišchčže tak bohaty na s wonkownym s božu, tak bohaty na s wěrněj lubosčži, bu s jenym dobom k hudy kaž proschě. Pscheczel k njemu pschischědschi pšta jeho trošchtowacž; polny s wobucžucža s ficži jemu ruku: „Wny wbohi, k hudy, kelko sčže s habili?“ — „Wsch.“ — „Sčto sčže s howali?“

— „Nicžo.“ Duž pať hlubokoſrudženy a cžežkopruhowany muž poľafa na tamnu taſlicžtu: „Wſchitko ſhubiť, jenož jeho niž! Nicžo njeſthowať, jenož jeho!“

Plataza cžlowſka duſcha, ſnajeſch ty tež pſalmſki ſpěw: „Gdyž ja jeno tebe mam, dha ja nicžo njerodžu wo njebeſa a wo ſemju. Hač mi runje cžělo a duſcha ſawutlitez, dha wſchať ty by, Božo, kžždy cžaſ mój wutrobny troſcht a mój džel!“ (Pſ. 73, 25, 26)?

K.

+ Dobre skutki.

D. Luther praji: Dobre fromne skutki ženje dobreho, fromneho muža nječžinja, ale dobry, fromny muž cžini dobre, fromne skutki, tať ſo dyrbi na kžždy pad najpriedy woſſoba dobra a fromna byčž pſchede wſchěmi dobrými skutkami, a dobre skutki ſcžěhuja a wukha-džeju ſ dobreje woſſoby. Runje kaž tež Khrystuſ praji: Snižy ſchtom njemóže žanych dobrych plodow pſchinjeſčž. Nětko je ſjawne, ſo plody ſchtom njenjeſu, tať ſo tež ſchtomy na plodach njerofu, ale ſchtomy njeſu plody, a plody roſtu na ſchtomach. Kaž dyrbja nětko ſchtomy priedy byčž dyžli plody, tať dyrbi cžlowjeť we woſſobe najpriedy fromny abo ſty byčž, priedy hačž wón dobre abo ſe skutki cžini.

F.

Stawisna Khrystuſoweho pſchekraſnjenja.

(Poſtracžowanie.)

6.

Knjeſowe ſjewjenje pſchi Tiberiaſkim morju.

Jan. 21, 1—14.

Eso potom Jeſuſ póſlam tam pſchi morju Tiberiaſkim ſjewi. — Pať taťle ſo
Jim ſhromadžentym ſjewi ſažo,
— Gdych běchu na džel wuſchli ſwoje.

2. Eſu Schiman Pěter, Domasch, Nathanael,
Niž ſ Kany běſche tam Galilejſteje,
A bynaj wobaj Zebedeja,
Kaž hiſchče druhaj dwaj wučžobnikaj.
3. Čži ſhromadžili běchu ſo pſchi morju. —
A nim Schiman Pěter dželſche: Hicž lojicž ja
Čhzu ryby. — Woni ſ njemu džaču:
Dha ſ tobu ſobu my tež hicž čžemy.
4. Duž woteńdžechu a ſ molom do kžžže
Tam ſaſtupichu; ale bě podarmo;
Wſchať nalojicž ſo nje poradži
Nicžo jim ſpróžnimym w tutej nožy. —
5. Gdych nětk pať rano běſche, hlaj! ſtejeſche
Na brjoſy Jeſuſ; ale čži mužojo,
Joh' wučžobnižy, njewjedžichu,
So by to woprawdže ſam byl Jeſuſ.
6. A nim Jeſuſ dželſche: Džěčži, — ſchto cžinicže? —
Hačž tola — rjekicže — nicžo jeſčž nimacže?! —
Čži wotmolwichu jemu: Nicžo! —
Wón pať ſ nim pſchecželnje na to dželſche:
7. Eſečž na boť kžžže pſchěſtrjeječže ſ prawizy,
Dha ſpoſojenje namaťacž budžecže!
Na to džel ſwólmi pſchěſtrjechju,
— Ale ſchto tola ſo nětko poda? —

8. Glej! njemóžachu byčž dale docžahnyčž
Dla rybow wjele, kiž běchu we byčži. —
Duž wučžobnik, tón Knjeſej luby,
A Pěterej dželſche tu: Eſam je Knjeſ to! —
9. Gdych Schiman Pěter byſchjeſche, ſo je Knjeſ
To ſam, wón ſ koſchlu wopaſa hnydom ſo
(Wſchať nahi běſche — byl pſchi džel —)
A ſo džel do morja puſchčži dele;
10. Pať póſli druſty pſchindžechu na kžžži,
(Gdych tam wot ſemje njeběchu ſdalenj;
Stej něhdže jeno dwě ſcžě lohcži.)
Čžahajo ſ rybami byčž ſa ſobu.
11. Gdych wuſtupili běchu pať na ſemju,
Tam wuhle woni widžichu kladžene,
A ryby na nje połožene,
A ſ dobom khlěb běſche ſobu pódla.
12. A nim Jeſuſ dželſche: Pſchinjeſčže wot rybow
Eſem, kotrež runje nětko ſcže ſtožili! —
Tu Schiman Pěter dele ſtupi
A na to wučžeže byčž na byche;
13. Za rybow wulkich běſche najpołniſcha,
Sich běſche poldra ſta a tſi w hromadže
A runjež jich tať wjele běſche,
Tola byčž polna ſo njeroforže! —
14. A nim Jeſuſ dželſche: Póječe a ſnědajče!
Pať mjeſ póſlami ničto ſo njeſwaži,
Schto by ty? — jeho proſče prachecž;
Pſchetož nětk wjedžichu ſo bě Jeſuſ.
15. Duž pſchindže Jeſuſ, wa khlěb a da jón jim,
Tež teho runja ryby jim ſkicžeſche. —
Kaſ tſecži běſche, ſo ſo ſjewi
Póſlam Knjeſ po ſwojim horjeſtačžu.
16. O kajta miľoſčž Knjeſowa běſche to,
So taťle lubje póſlam ſo ſjewjeſche! —
Wón Ebožnik je a towařſch ſwěrnny;
Wobkhađža ſ nimi najpſchecželnicho! —
(Pſchichodnje dale.)

Stote ſłowa wo ſwjatym piſmje.

Žid, kiž běſche w nowym teſtamencze cžitať, rjekny: Eſym jaťo cžlowjeť, kiž je ſłote pjero namaťať a nětko žaneho měra nima, doniž njeje teho ptačžka ſameho namaťať. — Luther bibliju mjeno-waſche plódnny ſchtom, ſ kotrehož, tať huſto hačž jón tſchapeſch, nělajki ſlódki plód wotpadnje. — Filoſof Doča praji wo bibliji: Bóh je jeje ſtworjeť, naſcha ſbžnoſčž je jeje wotpoſladanje a jeje wopſchijecže je wěrnocž. — Jaťo ſlawny jendželſki ſpiſacžel Walter Scott na ſwojim ſmjertnym ložu ležeſche, pſchivoľa wón ſwojemu bynej: „Daj mi knihu!“ „„Kajtu knihu, nano?““ Duž mřejazy ſo ſhrabawſchi rjekny: „Mój byno, mamy jenož jenu knihu, to je biblija“. To bě poſlednje ſłowo tuteho bohačže wobdarjeneho ſlawneho muža. — Naſch ſemrjetny kžžor Wylem I. raſ wupraji: Saťlad a ſkala, na kotruž ſo ja a my wſchitžy dyrbimy ſapjeracž, je ta cžiſta wěra, kajtuž cže biblija wučži.

K.

Rhudny tkalč a jeho biblija.

Podal F.

(Pokracožwanje.)

Tola na jene dobo, kaž by Marji nětka sbožowna myšl do dusche pschischka, so czahi jejneho woblicza rosjažnichu a s wješelej nawalnoscju wona wumola: „Dšicze wem frēd, kotryž s najmjeńšcha sa něotre dny pomha“, — na bibliju pokasujžy, — „jowle, nano, tale kniha móže naju wumoz.“

Esawatocžnje, kaž k nutrej modlitwie, Marczin swojej woczi k njeju słoži, dlon na wotewrienu bibliju položi a s polnej czopkej wutrobu džesche: „„Ty by namaj, swěrnny Božo, we swojim njebjeskim słowje troscht a móž da; tehodla nočzemoj so struchlicž, ale so k tebi wołacž, dha ty naju wumozesč, a mój budžemoj cze khwalicž.““

„Pohlučaj džě, Marcžino!“ prajesche Marja, „jako běšche tydženja mlynt Schčezpan pola naju, wón twoju bibliju widžesche, a wona so jemu jara spodobasche, dofelž ma wulke, jasne pišmo; tehdy wón namaj toleč sa tu knihu sadži, bychmoj-li jemu ju pschewostajiloj. Daj mi ju tam donjesč, dha mamoj pschede wschēm něšcto k jědži, a potom budže wschač so Bóh dale staracž!“ Takle frēcža žona; ale khudy tkalč se spodžiwanej om na nju hladawšchi snapschecžiwu:

„„D Marja, twoja rěč je twjerda a so mi kaž nóz psches wutrobu drěje! Dyrbju dha ja swój posledni troscht precž dacž? Slej, jako psched schtrzczi lětami mój nan wumrije, wón na tule knihu pokasa a džesche: „Tu, moje džěcžo, njedaj bebi wot swojeho boka pschicž; wona budže twoje swětlo a twoja radosč a tebi a twojemu domej žohnowanje pschinjebe!“ Schtrzczi lět bym bebi ju jako swój najlěpschi poklad wobarnowač, a wona je mi žohnowanje saradžika a wješeču khroblosč w něotrej hórkej hodžinje; tač wotmyšlich bebi, ju tež naju Surjej sawostajicž, pschiwjedže-li jeho Bóh sbožownje s wójny domoj. Ty pač chzesč, so dyrbju so jeje wsdawacž!““ Pschi tychle słowach wón swoju lubu bibliju s wobemaj rukomaj krucze džeržesche a ju s bolosčiwymaj woczomaj wobhladowasche, kaž na swojeho najlěpscheho pschecžela we wołomiču džělenja shladujesč.

„Ale“, rjekny macž, „hdy by jeno naju nusa tač wulka njebyla! Bychmoj-li tola jeno nětka druhu pomoz wjedžaloj!“

„„Pohladaj hew, Marja““, jej schědžiwž do rěče sapadže, „„jowle steji wot ruki mojeho džěda džek a lěto napišane, hdyž je so mój nan narodžil; tule je mój a mojich bratrow narodny džek naspomnjeny, a dale steji tu pišane, hdy kmój bebi psched woltarjom lubosč a swěru slubiloj, hdy naju džěczi swětlo swěta wuhladachu; schtryri hižom so w tym Rnjeju wufnyle, to wschitko je tudy sapišane, jich mjena a jich smjertne dny. — Chzesč dha ty dobrych džěczi dopomnjecze s mojeje wutroby wutorhnyč?““

„Ach ně!“ Marja hnuta wotmolwi; „ně, nano, wobkhowaj tu knihu, wona je džě twój jenicžti troscht w tychle czežkich dnjach žiwjenja; rada chzu s tobu tradacž a najhóršche snjesč; ale twoju bibliju nočžu tebi wfacž!“

S tymile słowami Marja se jstwy wuńdže, so by we swojej mačej sahrodžy swobodnišcho dnchala a s modlitwu a se pschlami swoju czežnu wutrobu wolóžika; ale Marczin s bolosčju bjespomozneho hubjenstwa sa nej hladasche a potom w želnej samorēczi skoržesche: „„D ty swěrna, luba wutroba, by ty tehodla wschu próžu žiwjenja so mnu džělila a se starosčiwym wothladowanjom, s czopkej lubosčju mi najrjenšche hodžiny mojeho žiwjenja sshotowala, so dyrbišch nětko we swojich starych dnjach tradacž? Njejšhm ja psched woltarjom slubič, tebe sežiwicž a jasstaracž, a nětko chžyč tebe hlodej pschewostajicž? Ně, ja chzu tam dońcž, chzu tu knihu

pschedacž a twój hlód stajicž!““ Pschi tychle słowach wón staže, swoju bibliju s tschepjetazyhaj rukomaj posběže a džesche: „„Wodaj mi, o Rnježe, mój Božo, so ja twoje słowo sa pjenjesy precž dam! Wěru pač nočžu spuschecžicž, ani morkotacž pschecžiwu twojej radže; pschetož twoja rada je njewufledna a njewopschimlwe so twoje pucze.““

Na to starž, swoju bibliju pod pažu wšawšchi, pomaču a hluboko stuženy s hěty khablasche.

(Pschichodnje skoncženje.)

Wótcžinske sonetty.

(Pokracožwanje.)

Druhi trójnik:

A. Wěra žiwa njech cze bróni! —

Budž wěra, tschescžijenjo, wascha žiwa! —

Esso njespokojcze, Sserbja, s zusbowanjom,

Sa czerstwym wschitžy stejče wufublanjom,

Rěcž serbika bljšicž so wam kaž hwěsda miła! —

Hdyž duscha se spanja je wozucžila

A herbstwo s wótzow haja s próžowanjom

Ssej Sserbja, hlada Bóh se spodobanjom

Na nich, — so hrósbna nóz je poshubila.

Duž wěru tschescžansku bej wufchowajcze,

A s rěcžu macžernej ju swěru hajcze!

Rěcž zusa podobna je czmowej nožy.

Ach! wona njewupłodža wěry možy. —

Bróni bėdžerja cze žiwa pscheco wěra!

— W tym, pschecželo, so pokaz serbika swěra! —

(Pschichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

Kaž bljšchimy, budže nowa Supjanska fara našemu dotwarjena a je potom tež wěsta nadžija, so so farške wěsto w Supoji statne sežini.

— Na domojpucžu s Božeho doma, do kotrehož bu pschi swojej wyškej starobje wot 80 lět porjadnje pschikhadžowal, je wumjeńkar Jan Měrcžin s Noweje Schčezny do smjertneho njesboža pschischol. Dužy po pucžu nimo hatow je jeho najšterje womora wobjala a je wón do hata padnył s hlouwu do wody a njeje pschi swojej klabosčzi so wjazy shrabacž mohl. Gakle wutoru, hdyž běšche so nimale zyła wješ Schčezna na pytanje podala, so jeho cžělo w zphelnskim hacže namatali a bu wono frjedu na Rakečanskim pohrjebnišcžu swjatocžnje khowane.

— Esobotu tydženja je kžězor Wylem w pschistawje Bergen setkanje mēl s prjedawškej kžězorku Eugeniju, s wudowu kžězora Napoleona: Wěcže je to wopomnjenja hódny podawč, so so tam horkach w cžischinje polnóžneho morja, hdyž žane politiske samery wutroby njejmaja, so wnuč saložerja němskeho kžězorstwa s 81lětnej noschěrku Napoleonskeho kžězorstweho mjena setka. — Dale směje so wažne setkanje kžězora Wylema pola Danziga s ruskim kžězorem sapočatk augusta. To setkanje tři dny traje a je wěste, so směje so w tych dnjach wažne rosrēcžowanje.

Listowanje. K. f. Kř. w K. Z wutrobnym džakom dostač. Prošu wo dališu lubosčiwu podpjeru. — K. f. B. w Zh. Za bohaty „přinošk“ najrjeniši džak; přetrjebam wšo. Zo maš so derje, l. br., mje wuley zwjesela. Wzmi mój wutrobný potrow!

Cžischecžerški smyl: W poslednim ryncžku artilla „Schtomil dopomnjecža“ cžělila 30 cžitaj: njewsmicže, wěsto „njesmicže“.